

Kopia av visbok ägd av Ivar Ålund, Bergshammar, Nyköping.
Kopierad 1987-07-25 av Arne Blomberg

Gustav Nilssons visor.

Skräddare

Gustav Nilsson

* 29-11-1855 = † 19-10-1933

Matilda Nilsson

* 8-8-1867 † 1951

Skräddare

Johan Nilsson, Vägstugan

Grattulation
Besegrad Karl Johan Johansson

på följande dag,
den 20/2 1929

Vi dag dig hjärtligt hylla
och dig gratulera för
i dag så skall du fylla
dina vända 60. år.

Barnoms dagarna och även
~~de~~ de har flyttat som en dröm
och den ljusa barnoms tiden
svevmit här på livets ström.

I dag en skona vänner
här församlade nu står
som för dig blott vänner känner
varmt dess hjärtan för dig och
alla önska dig på njuta
livets högsta frid och fröjd
och då denna dag skall sluta
då dig känna glad och nöjd.

Alla vill vi dig förnåja
och dig fröjda på allt sätt
högst i dag vi dig skall höja
fast du kanske ej än lätt
och då skall vi för dig herma
och dig bära rundt omkring
det skall gå liksom en smärta
ty det kostar ingenting.

Säkert får du kaffezamma
ingen fred uti ditt kök
ty den sköts nog om av Hanna,
där hon går och har sitt stök
har du bara gått om korgen
till att hålla kaffet i
lita på att vi någ dag var
färdig åt gång skall det bli.

ja nog skall vi bräka fliten
med att låsa bordet rent
ända intill sista beten
ty vi tro det är så ment
sen en välgångs skål vi töma
gladt för dig vår kära vän
och vi skall ej heller glömma
till ^{att} följa på järn.

ja nog skall den goda tårn
sprida fröjd emellan den dönn
där för att du följn ären
66, som ej ~~hände~~ hände dig för
och där för att du följn
skall vi bräka all vår flit
så att du ej behöfver
för att sakna god nytta.

Glädjens sälla stunder ila
hvarje jondisk fräjd är kont
härmat gå vi för att hejla
ifran både vått och tork.
tänk om tiden dig tillåten
en gång till bli 60. år
träffa vi som vänner åter
allt amman som här står,

Och vi önskar att alla
hälso, glädje, fröjd för dig
må ej sorgens skuggor falla
på den väg och lemnasteg
må e' ostört legr du nyta
även som dig åter står
och i frid och ro få sluta
dena sista 60. år.

Ivan Alund Vida

Här presenterar Dagens Nyheter för sina läsare och speciellt för dem som evsolsätra sig med guldämnans komplicerade uppgifter den därvid säkerligen uppmärksammande pseudonymen K. N. Han har ju vid upprepade tillfällen gjort sina inlägg i lustig, poetisk form, vilken säkerligen härstammar från den ekämtäder om vilken förekomst spjuvern i ögonvrån starkt vittnar. I ett litet brev till redaktionen förklarar K. N. att om honom själv finns det absolut ingenting att berätta. Han är gammal, har aldrig gått i någon som helst skola och är från trakten av Nyköping. — Det är alltså säkerligen här med denna förklaring undandragit sina medmänniskor en mycket humoristisk skildring. Däremot har grannskapet till Tanningebonden — En pigas bland pigor husbonde — inspirerat honom till ett par verser därifrån, som här återges:

Tanningegården är belägen
ej så långt ifrån vår by,
dit så lätt man hittar vägen.
I dess ladgård, som är ny,
står en rad av kor och kvigor,
svängande med var sin svans.
Av En piga ibland pigor
så de nu ej mer sin ans.

Nu där mjölkas uti binkar,
ej i något bläckhorn mer;
ingen finns som någon sinkar
med musik från munklaver.
Att försöka mjölka tjuren
ingen nu sig gör besvär,
ty den tjuren, den filuren,
ännu icke födder är.

Strax vid ladugården skymtar
fram ett annat nätt krypin.
Innevånarna där grymta,
oöfnöjda i sitt sinn'.
Det är huset vari suggan
tvättades så ren och fin.
Annu ingen ens sett skuggan
utav detta arma svin.

De små tuppar Bienda lärde
att spatsera fritt omkring
har jag sökt på månet gårde,
men ej funnit någonting.
Aldrig blevo de upptäckta,
och helt flat jag vände om.
Än är ej de äggen kläckta
varur dessa tuppar kom.

Leksågn Bergs hammar.

1) I socknen har en förening, uppstått som bildning bland folket sprider alldeles gratis på vi den fått, fast det är dyra tider. Vad gott den uträttat här för vår ort så väl i både smått som i stort det kan ej här beskrivas

2) Gud vare lov för den bildning och vet, samt alla goda dygde, som denna vår förening oss gett, i våra mösta bygder. Nu mer i socknen finnes ingen folk och titel var är dubbelt så stort, mot vad den fördom varit.

3) För att världen så var här blott, Sodom och Gomorra, nu har här skjutit gränskande skott på alla kristas torra. Se alla våra flickor och mö, så viga de är och smärta, smala om livet sik som en stös med oskulden i sitt hjärta.

4) Vid femton års ålder ingen är Räs, och ingen flicka fästman befär, förän de har fyllt tjugo. Vi läst oss Ränna, till lag och rätt, och vi dessa städse röda

alltid de vängas på något sätt, så blir den
ej någon brida. Skall någon flytta upp i en vår
så blir han uppsagd fört ett år för en vecka.

5/

Alla så är vi ärliga nu, för ingen vi något röra
ingen kan med list eller pek, förmår att osätt
göra. Där förs aldrig nu någon karl, mer här i pän
och till Långholmen för dock oss ärlighet en

6/

Hjälpsamma ha vi blivit, förstås, godbjärlade
och snälla alltid det sätt nu något lvs,
för någon brunn eller Källa, mer kan man det är
viktigt sant, för hämta vatten utan någon stant
förr var det fyrtio Personer.

7/

Om skolbarnen springa, med foten bar, snart de
där över knota; men gud vare vår vundskatten
har, som denna bristen betas. Nu mer ingen
obildad går och inga barn med åmkylda här var
ske barnhätheten.

8/

Barnen de må vi gott, må vi ha, i sinne
nyn pjävar, välbildad fot i välbildad sko,

varas de aldrig växer, ty stora de liksom vår
folkbildning är, samt göras utav svighetens lär
å aldrig bekäns de smörjas.

9) Vi och fält

Vi och fält lät oss rikta vår syn, på skapelsen
och naturen, på blommor, och gräs på fågeln i
skyn på träd, ångar fält och dalar. Nu kan
man skjuta gräs ifrån sälg, även en saphög i från
en älg, för såg man gärna mitte.

10/

Få vår upplysning den är ej skal snart
inga hinder mötas, att få en man i vår
kommunal som nog dessa vän kan skjuta, ja
inom kort man kan hitta på, en kommunal man
i varje vår dock vare vett och bildning. B. 10-236

Bugs hammars ungdom.

1/

Jag vill nu minnenna på papperet
sätta och sedan ett äventyr för eder
berätta, om huru omöjligt det är för min
frid, vid Västergårds backe att gå om natten tid.

2/

Var lördags kväll låg där, en pojke så trägen,
han glädde och lydde och såg nedåt vägen, jag
vet denna pojke var Västergårds dräng, som
låg där i backen, men ej i sin säng.

3/

Han låg där och vakta, bestämt hela natten,
prisis lika högt som draken på skatten,
bakom oppi backen där låg han på sne mied,
Nändern knuten och Räppen breve.

4/

Så asg och så humpen han låg där och blicka,
att da fatt på en pojke, som gick till sin flicka
för gäves han gick där dock nätter så många
ty hanen han hade där inte sin gång.

5)

Men en gång då blev jag helt riktigt förlagen,
 Ly mig fick han tag i en gång uppå vägen,
 och hoppa och slampa så småstenen röt,
 och plocka och flaxa prisis som en häp.

6)

Sen hade han inte på mig mern tag,
 och lycklig och väl slapp jag unda hans famn
 sen slutu han till med sin, Kalla. bult,
 så den gången fick han mig inte till ikt.

7)

Den gången då slutu saken helt varsligt,
 men en gång då blev det ännu mer festligt,
 det var uppå hösten en Kväll uppå dans
 samt fullt utav flickor och pojkar där dans.

8)

Det var mer vid Tidsa i Daniels sluga,
 där skulle de dansa, det kunde ej struga
 fast vägen var smetig, och full utav ler,
 så gick vi en skund uppå Kvällen dit mer.

9)

Och där svängde, Eklund i Lovsta sin
 Kvickt med Västergårds piga och Ryksvådens flick
 och Johan i Västergårn var också där,

med Lova i Lsta hans fästare i Rär.

10)

Pi Johar och Eklund, de hade i sinnet,
att de skulle fångna till packar på skinnut,
Tjörnkrist i Backa å Alfred å jag,
vi var de tre som stekte skulle ha.

11)

Men Tjörnkrist i Backa den tog själen hatten,
han var där blott en stund uppå natten,
"sen så försömn han" och gjorde försök,
att få komma i uti Östergårds Rätt.

12)

Ja nog slapp han undan helt lätt på det viset,
men Alfred och jag slapp ej så lätt ifrån
riset, ty på oss de sågo och gänt höllt vaket
och själen Gustav Dalgren vid Örens stöd vaket.

13)

Det lycktes ej bli någon fun för nacken
men annat det blev när vi kom ut på baken
ty prästen sig glömde och Alfred kom ut
men då blev det genast på dansen ett slut

14/

Då blev det ett fastigt söl uti ropen,
de ropte för fan släpp ej vargen ur gropen,
och Robert i Vidu gav Eklund en vink
att han skulle träda på Alfred i Brinte.

15/

För första blev varenda en gånge de skatten
och myste och blicka och nicka,
och lyckte och dänkte det är inte Brinte,
om Eklund vill dangla upp Alfred i Brinte,

16/

Ring Alfred på gården de samlades alla,
och lysen på uppå hur hans dom skulle falla
men ibland dem invid ett staket,
stod Eklund i Soalsta så arg och så hot.

17/

Han dundra och sora så att holmstaken braka
av rädsla varenda en dätting sig skaka,
ja klåkos och skados, de larra som lamm, och
flugor i mygg lördes nätt littra fram.

18

En katt som där kom han för bräns
fram och stupa och bina flög darsande,
in i sin kupa ja långt därifrån flydde råttor
möss och smågrisar bökade uti sitt hus.

19)

Beraba dig Brinker, jag borde dig jocka,
ly dig Ram jag ansa så lätt som en dricka,
en David med slungan, du är endast här, men
jag jag annat dig, en Goliat är.

20)

Om kvällen då ha du haft sten i din ficka,
och öknamn du gett både mig och min flicka,
jag säger dig Brinker, gå inte ut skäll,
ly annars så lever jag att du får smält.

21)

Och ännu små döttar de ville och skada,
på striden emellan de Rämparna, båda,
då höides en röst uti flickornas ring och stäm
Rösa Eklund det gör ingen ting.

22)

Då börja han åter med ilska och braska
det lät som på avstånd en mullsande
enska, jag säger dig Brinkers att det blev
burt, ly annas så mistes du nusa o. Hult.

23)

För allt vad du gjort, vore inte för mycket,
att jag dig nu siver i stycke för stycke,
har du inte givet oss älskamm. så sag,
jag hörd ej mera sen skrek de på mej.

24)

Var skulle jag fram att för dem nu
förklara, nog visste jag dem att de nu,
skulle svara men de ej förstår mig än
gäsen vid dem hjälpte inte att språka resor.

25)

Ej hjälper att Rydön den bostskända
saken, det är som att hålla kallt vatten på
gäsen, där för jag tänker nu ges jag en him,
och Raskas ej flusk jätor för soim.

26)

Men om jag här dröjer då får jag på truten,
jag tänkte och smög mig helt lunt
bakom knuten, men genast som jag bakom
slug knuten ut, kom Johan i Västergården efter i stenk.

27)

Då börja jag genast att öka på stegen,
jag sprang över gärdesgårdar och rätt över tegern
jag springa det kan jag så mycket jag vill,
för då min det för att jag inte står still.

28)

Bak efter mig tror jag det var fyra Rastar,
men de var ej vunnit att ta fatt på husar
prist som en hjört över fjället jag for,
och pojkar de bara sprang efter och svor.

29)

Vi allihopra gärdes gårdar in, stös an en braka
jag ha de kunnat upp mig, jag nog den fatt
smaka, vid Bråby, där kulen jag på och slapp
in så lyckligt jag kunde då bryta mitt skinn.

36)

Vid Broby där låg jag på morgon och
buva, och pojkar de låg vid gärdsgårderna
och kusar, de sade här ska vi en stund,
hålla utet, kanske vi får följa på nytt med vår jakt

~~C. B.~~ 10-2-20

Täninge gårdens.

- 1) Täninge gårdens är belägen
ej så långt ifrån vår dy,
dit så lätt man hittar vagnen
dessa ladjärta som är ny,
står en rad av kor och krigor,
svängande med var sin svans,
Der en pige ibland pigor,
gå de nu ej mer sin ans.
- 2) Nu där mjölkas det i hinkar,
ej i något bläckhorn mer,
ingen finnes som någon sinkar
med musiks från munklaver,
Att fössöra mjölka tjuren
ingen nu sig gör besvär,
Ly den tjuren, den filaren,
änns icke föddes är.

3) Stax vid Paderjerdens skymtar
fram ett annat nätt krypin.

Immerännan där greymta,
aförnöjda i sitt sinn.

Det är huset var iuggan
tvättades så ren och fin.

Bönn ingen ens sitt skuggan
står ditt arma sinn.

4) De små kupper, Blenda lände
att spatsera fritt omkring
har jag sökt på mycket göte,
men ej funnit någonling.

Äldrig blev de upptäckta
och helt flat jag vände om.

Än är ej de äggen kläckta
varur dessa kupper kom.

Sista banden den 5/1 1902

- 1) Dagens stjärna sjunkit neder
allt är lyst som i en grav,
natten sina ringar breder,
över land som över stad.
Plötsligt är sin sin man räddas
av kyrklockens ljud,
och man undrar man förskräckes
vad står på i store Gud.
- 2) Brätt man sig ut sängen pastor
från sin varma mjuka bädd,
och man ut i mörket blickar
ser i bost man blivit klädd.
Ögat bländas hjärtat gasar
för den syn som nu man ser
elden i en gammal dalar
den sig ökar mer och mer

3) Hemsk bring nejden uti natten
skenet sprud från denna brand
fäfängt gjuts o sprutas vatten,
elden var dock överhand.

Hur det lyser hur det glimmar
nattens himmel färgas röd
och på endast några timmar
hvarre hur förbränds till glöd.

4) Vagn sandas solen skinas
mer uppi fröädelsen
och de kolnude ruiner
hemskt belyses av dess sken.
Brända djur o svarta bränder
man här skäddar om varann
och varst han blickar vänder
man av fasa stelna kan.

5) Binner under asparn glödes
elit som icke dämpad är
men man hjälptes åt som bräder
spruta ratten här och där
och man gräver och man vänder
och man söker om ossann
sist bland aska Rot och bränder
ett förskräktat litet man fann.

6) Det var ägarer av gårdar
ly han sänder natten har
gått för att få ögna varden
åt ett djur som sjutet då var.
Midnattsklimmen redan slagit
då han lämnat laddan sin,
ljus o lyckta har han slagit
med sig uti huset in.

7) Djurens färvnad högt kan skattas
men där inom slutens dör,
där en svindel honom fattas
varar han hos gipits frä.
Och han faller lycksten krossas
ibland agnes halm i bross
som för ligan då den lrossas
blir ett lätt antändligt bross.

8) Slut är dramat och nu flyga
budd såsom kring stad och land,
lumpen ryckten köja smygga,
om den dode efter hand.
Faddlad var han här i livet.
Faddlad så som kassus för
Faddlad har han även blivit
efter doden likaså.

9/ Jag mig honom Rönna lärde
som en pilt hos far och mor
gaf och Rände till hans värd
öfver sedan han blev stor
I hans bröst ett hjärta bodde
som var ädelt varmt och gott,
om han felat det berodde
uppå mänsklig svaghet blott.

10/ Om hans heder sätt man nöjde
finnes det ingen i vår bygd
som kan nekka att han ägde,
hjälpsamhetens ädla dygd
Ly han gjorde och han Rände
då om hjälps man honom bed
ingen fines som han missunne
han åt andras fröjd var glad.

11) Du som dödas kan du se
att du själv är utan fel
Kanske du är denna ras
även fått din dryga del,
Rätt synt mänska vill förömma
det som ögat synes & ser
en dock finnes som minsta gömma
i vart mänsk & hjärta ser.

12 Lagg ej sten på andas bröda
mines vad stora skal den sagt
döm ej stat den vilsefriden
med ditt hadet och förakt.
Icke vet du vad han stridit,
för sin heder och sin dygd,
icke vet du vad han lidit
av sin ängst och sin flygd.

13) Han gott bort hans plats är öde
och han vilar nu i ro
under furur här de dröje
i sitt lysa lugn br.
Vad den glar som honom gömmer
låt all smålek bli glömd,
min att den som icke dömmes
han blir heller icke dömd.

14) Sjukdom är hans livnads tåga
och hans lid blev ganska kort
ifran lidet och dess plåga
gick han ganska kasligt bort.
Lycklig han som har fått ila
han från världens sorg och strid
om han som må han vila
i sin lysa gear med frid.

Parlinge Skiftområde den 28. 11 1970
E. J. Jansson